

IMPRESII OPERAȚIE FEMTO LASIK

În primul rând vreau să menționez faptul că am purtat ochelari de la vârsta de 3 ani, inițial pentru a corecta strabismul, apoi pentru miopie. De la 3 ani am fost la numeroase controale și au existat mai multe tentative de a face operația pentru corectarea strabismului, dar au existat tot felul de temeri și contraindicații care au împiedicat realizarea operației. Ulterior, la vârsta adolescenței mi s-a spus, la un alt control că am fost diagnosticată greșit, și că aș fi avut un strabism aparent, pentru care nu se impunea operație. Doar că treptat, am trecut de la hipermetropie la miopie și tot am fost nevoită să port ochelari. Am avut perioade în care am refuzat să îi port, mai ales la școală, îi uram pentru că mă incomodau și le dădeau ocazia copiilor să îmi găsească tot felul de porecle.

Dioptriile îmi tot creșteau și, în jurul vârstei de 20 de ani, am descoperit lentilele de contact, care pur și simplu mi-au schimbat viața. M-am obișnuit foarte repede cu ele și a fost o ușurare să pot purta ochelari de soare, nu mai aveam ochelarii care se abureau când era frig afară, puteam să înot, și nu mai știa nimeni că aveam un defect de vedere. Am purtat și lentile de unica folosință, și lunare, și acelea pe care le purtam doar ziua, dar și pe cele pe care poți să le porți și noaptea, și mai groase și mai subțiri, dar tot eram nevoită să port și ochelarii uneori. Era destul de incomod, că trebuia să am mereu la mine suportul pentru lentile, soluția, ochelarii de rezervă, dar pe moment era cea mai bună soluție.

La controalele periodice am tot cerut informații despre operație și majoritatea doctorilor erau destul de sceptici cu privire la operație, astfel că am tot amânat luarea unei decizii. Ulterior, am rămas însărcinată, iar în perioada în care copilul era foarte mic îmi era greu să folosesc ochelarii noaptea, iar lentilele nu le puteam purta mereu. Ajunsesem să dorm cu ochelarii lângă pernă și nu puteam să fac nicio mișcare fără ei. Ulterior, pe măsură ce creștea copilul a început să îmi tragă de ochelarii și deși probabil la un moment dat s-ar fi obișnuit și nu ar mai fi fost tentat să tragă de ei, am început să mă gândesc tot mai serios la operație și m-am hotărât brusc că vreau să mă operez.

Am început să mă documentez și am ajuns la consultație la domnul doctor Horia Stanca, și în urma investigațiilor, după ce s-a constatat că miopia mea poate fi corectată am făcut programarea pentru operație. Ajunsesem să am -4,25 la ambii ochi, deci dacă nu aveam ochelarii sau lentilele nu vedeam prea mult în jurul meu.

Cu mari emoții, în ziua cea mare, m-am prezentat însoțită la spitalul unde urma să se efectueze intervenția, având la mine picăturile pe care trebuia să le folosesc după și ochelarii de soare. Mă documentasem înainte, văzusem filmulețe pe youtube, cunoșteam pașii și reacțiile posibile care pot apărea. Am mai fost consultată încă o dată și mi s-a explicat în ce constă procedura, la ce trebuie să fiu atentă, și ce trebuie să fac după.

Înainte de a intra în sala de operație am fost preluată de o asistenta care mi-a dat echipamentul necesar pentru accesul în sala, respectiv halat și bonetică și mi-a pus mai multe picături în ochi, apoi s-a făcut dezinfectarea zonei din jurul ochilor cu betadină.

Într-un final am ajuns în sala de operație, unde erau mai mulți doctori și am fost îndrumată spre masa de operație. S-a folosit un cleștișor cu care s-au imobilizat pleoapele și a început prima etapă, tăierea flapului, care a durat 16 secunde. Ulterior, s-a acoperit primul ochi cu o compresa și s-a procedat la tăierea flapului și pentru al doilea ochi. A doua etapă a constat în șlefuirea corneei, care a durat tot câteva secunde. Vreau să precizez că în momentul în care se șlefuieste se aude un zgomot similar celui de freză de la dentist, dar nu e deranjant. E foarte important să fii atent la ce îți spune doctorul și să urmărești cu strictețe instrucțiunile.

Când m-am ridicat din sala de operație am văzut un ceas pe perete, la care vedeam ora și mi s-a părut că m-am trezit într-o altă lume. Nu îmi venea să cred ce bine văd și am fost uimită că deși citisem că o sa te deranjeze lumina, eu nu aveam nicio problemă și când am ieșit din sala chiar m-am uitat afara și nu aveam nicio sensibilitate. După, am mers la un restaurant să mâncăm și, cam la două ore după operație, a început să mă deranjeze destul de tare lumina și să lăcrimez destul de tare. Am avut o perioadă de vreo câteva ore în care am stat în casă, cu lumina stinsă și ochii închiși și în care am lăcrimat aproape continuu. A fost destul de neplăcut și am avut o senzație ciudată de nisip în ochi, usturime, dar care a trecut destul de repede. Operația a fost pe la ora 12:00, pe la 14:00 am resimțit efectele neplăcute, iar pe la 18:00 mă simțeam mult mai bine și deja trecuse perioada critică. Noaptea am dormit foarte bine, dar dimineața m-am trezit cu ochii lipiți și până nu mi-am pus picăturile vedeam în ceață. Am respectat cu strictețe schema de tratament, iar la controlul de după mi s-a spus că operația a fost o reușită și că totul arată bine. Acum, la 5 zile după operație pot să spun că mai am momente în care văd în ceață, mi se usucă ochii destul de repede, am nevoie mai des de lacrimi artificiale, dar recuperarea completă va fi cam la 3 luni după intervenție, dar nu regret nicio secundă că am luat această hotărâre, viața mea s-a schimbat complet și nu îmi vine să cred că am așteptat atât.

Ca și concluzie pot să spun că după operație am fost foarte fericită, am simțit că mi-am recuperat vederea și că nu mai am un handicap. Aș repeta experiența oricând, beneficiile pe termen lung sunt incredibile, iar cele câteva ore neplăcute le-am și uitat.

Ramona Mândroc